

РІШЕННЯ
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувач ступеня доктора філософії Карпенко Артем Валерійович, 1982 року народження, громадянин України, освіта вища: 2004 році закінчив Криворізький економічний інститут Київського національного економічного університету за спеціальністю «Маркетинг» та здобув освітньо-кваліфікаційний рівень «спеціаліст», ад'юнкт 4 курсу денної форми здобуття освіти Донецького державного університету внутрішніх справ, виконав акредитовану освітньо-наукову програму «Право».

Разова спеціалізована вчена рада, утворена наказом Донецького державного університету внутрішніх справ, Міністерства внутрішніх справ України, Кропивницький, від 27 травня 2026 року № 233, у складі:

голови разової

спеціалізованої вченої ради:

Тетяна ПОНОМАРЬОВА, доктор юридичних наук, старший дослідник, завідувач науково-дослідної лабораторії з проблем запобігання кримінальним правопорушенням навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції імені Е.О. Дідоренка, Донецький державний університет внутрішніх справ.

Рецензентів:

Олена ОДИНЦОВА, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри державно-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та соціального менеджменту, Донецький державний університет внутрішніх справ;

Юлія ДАНИЛЕВСЬКА, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник, завідувач відділення аспірантури (ад'юнктури) і докторантури, Донецький державний університет внутрішніх справ.

Офіційних опонентів:

Юрій ОРЛОВ, доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри кримінального права і кримінології навчально-наукового інституту № 1, Харківський національний університет внутрішніх справ;

Тетяна ВОЛОШАНІВСЬКА, доктор юридичних наук, доцент, доцент кафедри

кримінально-правових дисциплін, Одеський державний університет внутрішніх справ, на засіданні 30 липня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 08 «Право» Артему КАРПЕНКУ на підставі публічного захисту дисертації «Кримінологічна характеристика та запобігання підрозділами Національної поліції кримінальним правопорушенням у сфері обігу наркотичних засобів» за спеціальністю 081 «Право».

Дисертацію виконано в Донецькому державному університеті внутрішніх справ, Міністерства внутрішніх справ України, Кропивницький.

Науковий керівник – Єгор НАЗИМКО, доктор юридичних наук, професор, головний науковий співробітник науково-дослідної лабораторії з проблем запобігання кримінальним правопорушенням навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції імені Е.О. Дідоренка, Донецький державний університет внутрішніх справ.

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису, в якому дотримано вимоги пункту 6 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (зі змінами).

Зокрема, виявлено та усунуто прогалини, пов'язані із кримінально-правовим та кримінологічним запобіганням кримінальним правопорушенням у сфері обігу наркотичних засобів, в тому числі Національною поліцією України, шляхом формулювання пропозицій щодо змін та доповнень до національного законодавства та кримінологічної практики у сфері боротьби із наркозлочинами.

Так, уперше:

- аргументовано доцільність закріплення граничного максимального розміру предметів кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 310 КК України, а також доповнення цієї кримінально-правової норми ч. 3, у якій передбачити кримінальну відповідальність за незаконний посів або незаконне вирощування снотворного маку в кількості від шестисот рослин і більше чи конопель в кількості від трьохсот і більше рослин, вчинене з метою збуту;

удосконалено:

- способи підвищення ефективності запобігання підрозділами Національної поліції кримінальним правопорушенням у сфері обігу наркотичних засобів, до яких віднесено: підвищення рівня компетентності працівників Національної поліції України; зміни та доповнення окремих положень чинного кримінального законодавства; посилення взаємодії з іншими суб'єктами запобігання кримінальним правопорушенням у сфері обігу наркотичних засобів; посилення співпраці з міжнародними організаціями; удосконалення запобіжних заходів Національної поліції України у кіберпросторі; ефективна віктимологічна профілактика; посилення заходів запобіжної діяльності Національної поліції України у молодіжному середовищі; розширення штатної чисельності поліцейських-кінологів та службових собак у кінологічному підрозділі Національної поліції України; співпраця Національної поліції України із засобами масової інформації; отримання якісної оперативно-розшукової

інформації, через залучення конфідентів; використання сучасних технологій у діяльності Національної поліції України, зокрема БПЛА;

- кримінологічні ознаки особи злочинця, який вчиняє кримінальні правопорушення у сфері обігу наркотичних засобів: особа віком 30-50 років (61 – 62%), чоловічої статі, громадянин України (99%); із повною загальною середньою та базовою загальною освітою; працездатна, але не працює та не навчається (71 – 77%), у більшості випадків на час скоєння діяння перебуває у тверезому стані; вчиняє кримінальне правопорушення одноосібно, рідше – у складі групи (не більше 1%) або організованої злочинної групи/злочинної організації (0,4%);

- систему детермінант, які зумовлюють зростання кількісного показника кримінальних правопорушень у сфері незаконного обігу наркотичних засобів, які диференційовані на такі групи: 1) економічні (незадовільний рівень та якість життя населення; відсутність достатньої кількості робочих місць, що зумовлює потребу у пошуках альтернативних способів отримання прибутку тощо); 2) соціальні та морально психологічні (соціальна нерівність; психоемоційна напруженість у суспільстві, деформація індивідуальної правосвідомості, толерантність до девіантної поведінки; незадовільний рівень соціального захисту уразливих категорій суспільства; розвиток кримінальних субкультур); 3) військово-політичні (вплив повномасштабної агресії російської федерації проти України на всі сфери державного управління; відсутність дієвих антикорупційних заходів, прогалини в інституційному та правовому забезпеченні державної політики тощо); 4) організаційно-управлінські (відсутність ефективних заходів ресоціалізації осіб, які відбули покарання за вчинення досліджуваного виду кримінальних правопорушень; незадовільна якість програм медичної та психологічної реабілітації; відсутність актуальних методик розслідування таких суспільно небезпечних діянь; складнощі у реалізації повноважень правоохоронними органами, що зумовлені воєнним станом тощо); 5) правові (низька ефективність заходів кримінально-правової протидії, правовий нігілізм);

набули подальшого розвитку:

- аргументи щодо доцільності внесення змін до ч. 2 ст. 22 КК України, а саме доповненні переліку видів кримінальних правопорушень, відповідальність за які настає з чотирнадцяти років, ст. 307 КК України;

- теоретичні підходи до визначення меж застосування технологій штучного інтелекту у діяльності Національної поліції із запобігання кримінальним правопорушенням у сфері обігу наркотичних засобів. Аргументовано, що штучний інтелект може застосовуватись з метою виявлення, розпізнавання та аналізу реальних/потенційних кримінальних загроз; прогнозування злочинності; ідентифікації осіб; моделювання кримінально протиправної або віктимної поведінки;

- аргументи щодо доцільності доповнення примітки до ст. 305 КК України положенням щодо повторності як кваліфікуючої ознаки контрабанди наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів чи прекурсорів або фальсифікованих лікарських засобів. Вказано на потребу у визначенні, що для

цієї кримінально-правової норми повторним визнається кримінальне правопорушення, вчинене особою, яка раніше вчинила будь-яке із кримінальних правопорушень, передбачених ст. 201, 201-1, 201-3, 201-4 цього Кодексу.

Дисертація виконана державною мовою та відповідає вимогам до оформлення дисертації, затвердженим наказом Міністерством освіти і науки України від 12 січня 2017 року № 40, Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (зі змінами).

Здобувач має 10 наукових публікацій за темою дисертації, з них 3 статті, у наукових виданнях, включених на дату опублікування до переліку наукових фахових видань України, та 7 тез доповіді на науково-практичних конференціях:

1. Карпенко А.В. Екстраординарність кримінологічного портрету особи контрабандиста наркотичних засобів. *Центральноукраїнський вісник права та публічного управління*. 2024. № 2 (6). С. 24 – 37.

2. Карпенко А.В. Кримінологічна характеристика незаконного збуту наркотиків: регіональний аспект. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2025. № 4. С. 21 – 29.

3. Карпенко А.В. Кримінальне правопорушення, передбачене ч. 2 ст. 310 КК України: окремі питання кримінальної відповідальності. *Українська поліцейстика: теорія, законодавство, практика*. 2025. № 3 (15). С. 52 – 60.

У дискусії взяли участь голова та члени разової спеціалізованої вченої ради:

1. Тетяна ПОНОМАРЬОВА, доктор юридичних наук, старший дослідник, завідувач науково-дослідної лабораторії з проблем запобігання кримінальним правопорушенням навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції імені Е.О. Дідоренка, Донецький державний університет внутрішніх справ, голова ради – виступ позитивний, без зауважень.

2. Олена ОДИНЦОВА, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри державно-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та соціального менеджменту, Донецький державний університет внутрішніх справ, рецензент – дала позитивну рецензію із зауваженнями:

1). У межах дисертаційного дослідження неодноразово використано термін «ефективність» у контексті запобігання підрозділами Національної поліції кримінальним правопорушенням у сфері обігу наркотичних засобів. Водночас у роботі відсутнє чітке визначення змісту цього поняття, а також не конкретизовано критерії, за якими пропонується оцінювати ефективність запобігання підрозділами Національної поліції кримінальним правопорушенням у сфері обігу наркотичних засобів. У цьому зв'язку спірний характер становить питання, які саме показники ефективності має на увазі дисертант. Наприклад, як розцінювати зменшення у 2022-2025 р.р. у порівнянні із 2018-2021 р.р. частки кримінальних правопорушень, передбачених ст. ст. 309, 310 КК України у структурі наркозлочинів та збільшення частки незаконного збуту наркотичних засобів (ст. 307 КК) роки? Як зниження чи збільшення ефективності запобігання

наркозлочинності? Уточнення поняття «ефективності» та визначення системи відповідних критеріїв дозволило б надати більшій точності авторським твердженням і підвищити прикладну цінність роботи.

2). У підрозділі 2.1. автор порівнює середньоарифметичне значення коефіцієнту злочинної інтенсивності кримінальних правопорушень у сфері обігу наркотичних засобів за періоди 2018 – 2021 та 2022 – 2025, констатує тенденцію до його збільшення на 35 кримінальних правопорушень на 100 000 населення (стор. 80-81). На нашу думку, наведена інтерпретація здійснених автором розрахунків коефіцієнту злочинної інтенсивності кримінальних правопорушень у сфері обігу наркотичних засобів у 2022-2025 роках потребує додаткового уточнення з огляду на те, що фактична кількість населення за період повномасштабного вторгнення РФ на територію України істотним чином скоротилась і не є тою, що була станом на 01.02.2022, не є сталою одиницею і територія, на якій ведеться облік наркозлочинів з 2022 року, в період воєнного стану змінилась і практика виявлення та обліку органами Національної поліції наркозлочинів. Всі ці обставини безпосередньо впливають на одержані цифри. Аналогічне зауваження слід віднести і до висновку, що «...коефіцієнт злочинної активності у сфері обігу наркотичних засобів має тенденцію до зростання: з 42 осіб у 2018 році до 52 осіб у 2025 році» (стор. 80). Зміна площі підконтрольної Україні території у 2022-2025 р.р., покладення на підрозділи Національної поліції обов'язків із захисту Вітчизни також істотним чином впливають на показники динаміки наркозлочинності у зазначений період (стор. 81-85) і, на наше переконання, мають враховуватись при їх інтерпретації.

3). Дискусійним, на нашу думку, представляється висновок щодо такої кримінологічної ознаки особи злочинця, який вчиняє кримінальні правопорушення у сфері обігу наркотичних засобів, як вчинення наркозлочину одноосібно або в складі злочинного об'єднання. Із наведених у р. 2.2 дисертації даних ми робимо висновок, що автор вважає, що понад 98 % наркозлочинців вчиняють наркозлочини одноосібно. У той же час автор погоджується із тим, «...що злочинність у сфері незаконного обігу наркотичних засобів є однією із найбільш організованих видів злочинної діяльності у світі та в Україні...» (стор. 176). На наше переконання, з огляду на вкрай високий рівень латентності наркозлочинності, особливо її організованих форм, зокрема через високий рівень корупції у державі та об'єктивні складнощі у виявленні та доказуванні кримінальних правопорушень, що вчиняються у складі тих чи інших злочинних об'єднань, висновки щодо кримінологічної характеристики особи злочинця, який вчиняє кримінальні правопорушення у сфері обігу наркотичних засобів, є справедливими для засуджених осіб за наркозлочини. Проте щодо осіб наркозлочинців, які не притягаються до кримінальної відповідальності за відповідні злочини, на нашу думку, слід висловлюватись більш обережно.

4). У р. 1.3 дисертації автор наводить позитивний досвід Нідерландів у справі запобігання незаконному обігу наркотиків та протидії наркотизації населення щодо наявності посад медиків-поліцейських. Автор вважає, що така практика є ефективною і такою, що може бути запозиченою до запобіжної

діяльності Національної поліції України. З огляду на це, на нашу думку, було б доречним розвинути висловлену позицію у р. 3.2 дисертаційного дослідження.

3. Юлія ДАНИЛЕВСЬКА, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник, завідувач відділення аспірантури (ад'юнктури) і докторантури Донецький державний університет внутрішніх справ, рецензент – дала позитивну рецензію із зауваженнями:

1). У дисертації здобувач аналізує Стратегію наркополітики на період до 2030 року, схвалену розпорядженням Кабінету Міністрів України від 20 серпня 2025 року № 920-р. та відмічає, що основними проблемами, що потребують розв'язання протягом 2025-2030 років, є: необхідність переорієнтації заходів протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів для осіб, які їх вживають, від кримінально-караних до соціально-виховних, медичних, психосоціальних та профілактичних (С. 171 дисертації). Разом із цим, у висновках до дисертації відсутні пропозиції здобувача про рекомендації щодо переходу від кримінально-караних до соціально-виховних, медичних, психосоціальних та профілактичних заходів протидії незаконному обігу наркотичних засобів, які б могли бути впроваджені у діяльність підрозділів Національної поліції із запобігання наркозлочинам, що вчиняються наркозалежними особами. Натомість, дисертант пропонує знизити вік кримінальної відповідальності за вчинення злочину, передбаченого ст. 307 КК України (С. 20, 218-219 роботи), шляхом відповідних змін КК України. Під час публічного захисту хочеться почути думку дисертанта щодо можливих шляхів переходу від кримінально-караних до соціально-виховних, медичних, психосоціальних та профілактичних заходів протидії незаконному обігу наркотичних засобів підрозділами Національної поліції.

2). У дисертації автором прослідковується тенденція до збільшення кількості наркозлочинів щороку, в тому числі у період 2022-2025 років, а розглядаючи кримінологічну характеристику осіб, які вчинили наркозлочини, автор зауважує, що за період 2022 – 2025 років спостерігається тенденція до збільшення частки військовослужбовців з 1% до 10% серед таких суб'єктів (С. 157 дисертації). Разом із цим, розглядаючи запобігання Національною поліцією України кримінальним правопорушенням у сфері обігу наркотиків, здобувач оминув увагою таку категорію осіб, як військовослужбовці, та не запропонував заходи запобігання кримінальним правопорушенням у сфері обігу наркотиків, які вчиняються особами, звільненими з військової служби.

3). Не можна не відмітити емпіричну базу дослідження, яку складають, в тому числі, 700 вироків суду (150 вироків суду за ст. 307 КК України, 150 вироків суду за ст. 308 КК України, 130 вироків суду за ст. 310 КК України, 150 вироків суду за ст. 305 КК України, 120 вироків суду за іншими статтями розділу XIII Особливої КК України). Разом із цим, здобувач не навів у списку використаних джерел чи додатках до роботи зведену таблицю за результатами вивчення цих вироків.

4. Юрій ОРЛОВ, доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри кримінального права і кримінології навчально-наукового інституту № 1,

Харківський національний університет внутрішніх справ, опонент – дав позитивний відгук із зауваженнями:

1). Поза увагою дисертанта лишився феномен галопуючого зростання рівня кримінальних правопорушень, передбачених ст. 308 КК України («Викрадення, привласнення, вимагання наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів чи заволодіння ними шляхом шахрайства або зловживання службовим становищем»), починаючи з 2023 р. Так, якщо у 2021 та 2022 р. було зареєстровано 356 та 338 кримінальних правопорушень цієї категорії відповідно, то у 2023 р. – 1333, у 2024 – 5301, а у 2025 р. – 7431 (!). Така картина динаміки є вельми нетиповою, не притаманною будь-якому іншому виду кримінальних правопорушень, що складають предмет дослідження. Більш ніж двадцятикратне зростання рівня за три роки – це екстраординарні показники динаміки, що мали б потрапити до фокусу дослідницької уваги. Ба більше: за 5 місяців 2026 р. зареєстровано тільки 393 кримінальні правопорушення, передбачених ст. 308 КК України. Такий різкий спад рівня після трьох років інтенсивного зростання наразі не може бути пояснений очевидними факторами (як, власне, і саме зростання) та потребує творчого кримінологічного осмислення, фокусованого, предметно специфікованого емпіричного дослідження.

2). Деякі застереження можливо висловити й щодо підходів та результатів дослідження стану наркозлочинності в Україні. Так, зокрема, при обчисленні відносних кримінологічних показників за 2022-2025 роки за статистичну базу аналізу кількості постійного населення автор використав інформацію Державної служби статистики України станом на 01.02.2022 р. Цілком зрозуміло, що такий підхід криє в собі викривлення, істотну похибку аналізу, не дозволяє більш точно визначити гостроту проблеми поширення наркозлочинності в Україні в умовах війни. Так сам зрозуміло, що офіційних джерел інформації (тобто з джерел Держстату) щодо кількості, динаміки населення в Україні після початку повномасштабної російської агресії немає. Тому з одного боку дисертанта можна зрозуміти. З іншого ж — видається, що ним було використано не всі можливості для представлення більш точного розрахунку, а саме: доступними є дані Міжнародного валютного фонду щодо актуальної кількості населення України. Ця поважна міжнародна організація є офіційним міжнародним партнером України. А її авторитет у справі фінансового прогнозування (яке передбачає оперування даними про популяцію) не викликає обґрунтованих сумнівів. Існує також і низка альтернативних джерел інформації (наприклад, Інституту демографії та проблем якості життя НАН України, Департаменту з економічних і соціальних питань ООН (відділ народонаселення) тощо), що надають відмінні, але близькі до визначених Міжнародним валютним фондом оцінки кількості населення в Україні і якими можливо було б скористатися в процесі кримінологічного аналізу.

Окрім того, було б надзвичайно корисним визначити структуру наркозлочинності за видами наркотичних засобів, що перебувають у незаконному обігу. Це ж стосується і динамічних змін структури. Які наркотичні засоби почали домінувати, а які навпаки - зникають з кримінальних ринків.

Подібного роду інформація може становити безпосередній інтерес у справі стратегування протидії наркозлочинності, визначення пріоритетних напрямів, рівнів, сфер міжнародної співпраці. Натомість здійснене А. В. Карпенком дослідження залишає ці складові проблематики не до кінця описаними, поясненими.

3). Серед перспективних заходів удосконалення запобіжної діяльності Національної поліції пропонується впровадження віктимологічної профілактики (с. 229-231 дисертації). Проте, з огляду на специфіку кримінальних правопорушень у сфері незаконного обігу наркотичних засобів, абсолютна більшість з них відноситься до таких, в яких немає потерпілих, немає жертв. Виключення становлять хіба що ті, які передбачені ст. ст. 314 та 315 КК України. Але їх питома вага не є статистично суттєвою. Тож попри значущість роботи за цим напрямом, віктимологічну профілактику, як видається, навряд чи можна віднести до пріоритетних, перспективних в діяльності Національної поліції в контексті запобігання кримінальним правопорушенням у сфері обігу наркотичних засобів.

4). В дисертації цілком слушно розставлено акценти у пріоритетах в системі кримінально-превентивної антинаркотичної діяльності з ухилом на зниження попиту на наркотичні засоби, психотропні речовини, що перебувають у незаконному обігу. Однак недостатню, як видається, увагу дисертант приділив оцінці ефективності наявного в Україні досвіду та перспектив функціонування наркозамісної підтримувальної терапії. Зважаючи на недоліки правового регулювання, зловживання з боку суб'єктів такої терапії, важливо було б сформулювати авторську позицію щодо можливостей удосконалення існуючих наразі підходів, практик.

5. Тетяна ВОЛОШАНІВСЬКА, доктор юридичних наук, доцент, доцент кафедри кримінально-правових дисциплін, Одеський державний університет внутрішніх справ, опонент – дала позитивний відгук із зауваженнями:

1). У роботі слушно приділено увагу залученості поліцейських до запобігання незаконному обігу наркотиків та наркотизації населення у зарубіжних країнах (підрозділ 1.3., с. 71-72), зокрема: Police Athletic League в США; професії медика-поліцейського в Нідерландах; проєкту з ужиття превентивних заходів проти поширення наркотиків у Німеччині; превентивну діяльність поліцейських в Японії. Обґрунтування імплементації іноземного досвіду потребувало б більш глибокого аналізу адаптації зарубіжних проєктів до український реалій.

2). Заслуговують на підтримку пропозиції автора щодо використання технологій штучного інтелекту у діяльності Національної поліції України. Разом із тим доцільним видавалося б більш детально дослідити межі застосування таких технологій крізь призму Закону України «Про захист персональних даних», положень Конвенції про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних, практики Європейського суду з прав людини, а також Регламенту Європейського Союзу про штучний інтелект (EU AI Act), враховуючи євроінтеграційний курс України. Такий аналіз дозволив би повніше обґрунтувати запропоновані автором напрями цифровізації діяльності

Національної поліції України.

3). У підрозділі 2.3. позитивно оцінюється спроба автора поглибити кримінологічну характеристику осіб, які вчиняють кримінальні правопорушення у сфері обігу наркотичних засобів, зокрема шляхом узагальнення типології осіб (с. 162-166), які скоюють вищевказані кримінальні правопорушення та типологію осіб, котрі входять до складу організованої групи та злочинної організації. Загалом такий підхід заслуговує на схвалення. Поряд з цим дисертанту бажано було б відобразити типологію осіб, що здійснюють безконтактний незаконний збут наркотиків, що є різновидом організованої злочинності, оскільки поєднує незаконний збут наркотиків із сучасними цифровими технологіями. Водночас така типологізація надала б змогу глибше дослідити кримінологічну характеристику злочинців, механізм безконтактного збуту та запропонувати ефективні запобіжні заходи.

4). Автором детально проаналізовано діяльність структурних підрозділів Національної поліції України у сфері запобігання наркозлочинності. Водночас, попри те, що в дисертації висвітлено окремі аспекти міжнародного співробітництва та взаємодії Національної поліції України з міжнародними правоохоронними інституціями, на нашу думку, вагомим також було б здійснити більш ґрунтовне дослідження механізмів міжвідомчої та міжнародної взаємодії Національної поліції України з Бюро економічної безпеки України, органами прокуратури, а також Europol, INTERPOL та EUDA саме в аспекті протидії транснаціональному незаконному обігу наркотичних засобів. Зокрема, наукову цінність дослідження посилив би аналіз практичних результатів такої співпраці, ефективності проведення спільних міжнародних операцій, інформаційного обміну, використання каналів INTERPOL, процедур екстрадиції правопорушників та інших сучасних механізмів міжнародного поліцейського співробітництва.

5). У роботі обґрунтовується необхідність використання сучасних технологій, зокрема безпілотних літальних апаратів, у діяльності Національної поліції України. Водночас автор практично не торкається питання процесуального статусу інформації, отриманої за допомогою безпілотних авіаційних систем, а також особливостей забезпечення допустимості її використання у кримінальному провадженні, що могло б стати окремим перспективним напрямом подальших наукових досліджень.

Результати відкритого голосування: «за» п'ять членів ради,
«проти» немає.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада присуджує Артему КАРПЕНКУ ступінь доктора філософії з галузі знань 08 «Право», за спеціальністю 081 «Право».

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

**Голова разової
спеціалізованої вченої ради**

Тетяна ПОНОМАРЬОВА